

Nazwisko GONSLAWSKI

Imiona EDMUND

Pseudonim .....

Z domu .....

Data urodzenia 25.05.1918 Miejscowość, kraj BRZEŚĆ, POLSKA (ob. BIAŁORUŚ)

Data śmierci 24.08.2021 Miejscowość, kraj PEMBROKE PINES, STANY ZJEDNOCZONE

Lat życia 103

Adres cmentarza CMENTARZ WETERANŹKI, DOYLESTOWN PA, STANY ZJEDNOCZONE

Źródła: WETERAN NR 1209 (STYCZEŃ 2022)

Zawód WYRÓB NARZĘDZI I FARB MALARSKICH

Tytuły naukowe .....

Rodzaj wojska .....

Stopień wojskowy PLUTONOWY

Odznaczenia BRAZOWY KRZYŻ ZASŁUGI MEDAL WOJSKA POLSKIEGO (dwukrotnie)

KRZYŻ MONTE CASSINO MEDAL ŁĄCZNOŚCI

1939-1945 STAR ITALY STAR WAR MEDAL

strona 20

Nr 1209

WETERAN STYCZEŃ - JANUARY 2022

Z KRONIKI ŻAŁOBNEJ SWAP i KPP

S. *TKP*

Edmund Gonsławski

W Pembroke Pines na Florydzie w wieku 103 lat zmarł 24 sierpnia 2021 roku śp. Edmund Gonsławski, członek SWAP i Związku Sybiraków, weteran II wojny światowej.

Urodził się 25 maja 1918 roku w Brześciu n/Bugiem, syn Jana Gonsławskiego i Michaliny z d. Janowicz. Tak wynika z oficjalnych dokumentów, aczkolwiek Edmund Gonsławski zawsze twierdził, że urodził się na Syberii w irkuckiej obłastii podczas podróży, gdy jego rodzice wracali z zesłania do Polski. Prawdopodobnie dopiero jak dotarli do Brześcia n/Bugiem gdzie zamieszkali, wystawiono im oficjalny dokument urodzin dziecka.

Dzieciństwo i wczesną młodość spędził w niepodległej Polsce. 1 września 1937 r. powołany do służby wojskowej, którą odbywał w 4 Batalionie Pancernym w Brześciu n/Bugiem, wchodzącym w skład 9. Nowogródzkiej Brygady Kawalerii, następnie w Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. Po wybuchu wojny we wrześniu 1939 r. służył jako kierowca samochodowy w sztabie Nowogródzkiej Brygady Kawalerii pod dowództwem gen. bryg. Władysława Andersa.

Po klęce Polski przeciwko dwóm agresorom, niemieckiemu i sowieckiemu, uniknął niewoli i przedostał się do rodzinnego Brześcia n/Bugiem, który znalazł się pod okupacją sowiecką. Aresztowany przez NKWD w lutym 1940 r., więziony i torturowany w miejscowej twierdzy-więzieniu. Po skazaniu we wrześniu 1940 r. na osiem lat ciężkich robót, zesłany został wpierw do Archangielska gdzie w koszmarnych warunkach pracował przy budowie

portowych doków, a następnie do łagru w pobliżu północnej części gór Ural w Archangielskiej „Obłasci”, gdzie przy wycince dziewiczej tajgi i budowie dróg przetrwał ponad rok.

Zwolniony na mocy układu polsko-sowieckiego z 30 lipca 1941 r. i tzw. „amnestii” z sierpnia 1941 r., wyruszył do formującej się w Związku Sowieckim Armii Polskiej pod dowództwem zwolnionego z więzienia gen. Władysława Andersa. Do wojska przyjęty 9 lutego 1942 r. w Jangi-Jul k/Taszkientu (Uzbekistan), gdzie wkrótce ciężko zachorował na tyfus. Po wyzdrowieniu 1 kwietnia 1942 r. ewakuował się z wojskiem do Iranu i dalej przez Irak, Transjordanę do Palestyny, był kierownicą przy sztabie gen. Władysława Andersa z przydziałem do plutonu technicznego jako instruktor nauki jazdy. Od 1943 r. w 2 Korpusie Polskim jako kierownik dowódcy 11 Batalionu Łączności. Brał udział w Kampanii Włoskiej w latach 1944-1945 m. in. podczas walk o Monte Cassino, Ankonę i Bolonię. Po zakończeniu działań wojennych, w czasie okupacji Włoch poślubił w Loreto we wrześniu 1945 r. swoją pierwszą żonę Krystynę (również żołnierza 2 Korpusu Polskiego).

Po przetransportowaniu 2 Korpusu Polskiego do Anglii w 1946 r. służył w nim aż do rozwiązania tej formacji w 1947 roku. Następnie w Polskim Korpusie Przysposobienia i Rozmieszczenia (PKPR). Z wojska zdemobilizowany 31 stycznia 1949 r. w randze plutonowego. Posiadał następujące odznaczenia wojskowe: polskie (*Braźowy Krzyż Zasługi*, *Medal Wojska Polskiego /dwukrotnie/*, *Krzyż Monte Cassino*, *Medal Łączności*) i brytyjskie (*1939-1945 Star*, *Italy Star*, *War Medal*).

Po zdemobilizowaniu z wojska w 1949 roku, z żoną i córką (ur. w 1947) wyemigrowali do Argentyny. Zamieszkali i pracowali w Buenos Aires, udzielając się również w życiu miejscowej Polonii, np. w Związku Polaków w Argentynie i w Stowarzyszeniu Polskich Kombatantów. Po 13 latach, z powodu niestabilności polityczno-gospodarczej Argentyny, postanowili wyemigrować do Stanów Zjednoczonych. 27 grudnia 1962 r. wylądowali całą rodziną w Miami na Florydzie, gdzie osiedli na stałe. Edmund trudnił się wyrobem narzędzi i farb malarskich, zanim po 38 latach przeszedł na emeryturę. Oboje z żoną aktywnie włączyli się

Z KRONIKI ŻAŁOBNEJ SWAP i KPP

S. T. P.

Edmund Gonsławski

W Pembroke Pines na Florydzie w wieku 103 lat zmarł 24 sierpnia 2021 roku śp. Edmund Gonsławski, członek SWAP i Związku Sybiraków, weteran II wojny światowej.

Urodził się 25 maja 1918 roku w Brześciu n/Bugiem, syn Jana Gronslawskiego i Michaliny z d. Janowicz. Tak wynika z oficjalnych dokumentów, aczkolwiek Edmund Gonsławski zawsze twierdził, że urodził się na Syberii w irkuckiej obłastii podczas podróży, gdy jego rodzice wracali z zesłania do Polski. Prawdopodobnie dopiero jak dotarli do Brześcia n/Bugiem gdzie zamieszkali, wystawiono im oficjalny dokument urodzin dziecka.

Dzieciństwo i wczesną młodość spędził w niepodległej Polsce. 1 września 1937 r. powołany do służby wojskowej, którą odbywał w 4 Batalionie Pancernym w Brześciu n/Bugiem, wchodzącym w skład 9. Nowogródzkiej Brygady Kawalerii, następnie w Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. Po wybuchu wojny we wrześniu 1939 r. służył jako kierowca samochodowy w sztabie Nowogródzkiej Brygady Kawalerii pod dowództwem gen. bryg. Władysława Andersa.

Po klęce Polski przeciwko dwóm agresorom, niemieckiemu i sowieckiemu, uniknął niewoli i przedostał się do rodzinnego Brześcia n/Bugiem, który znalazł się pod okupacją sowiecką. Aresztowany przez NKWD w lutym 1940 r., więziony i torturowany w miejscowej twierdzy-więzieniu. Po skazaniu we wrześniu 1940 r. na osiem lat ciężkich robót, zesłany został wpierw do Archangielska gdzie w koszmarnych warunkach pracował przy budowie

portowych doków, a następnie do łagru w pobliżu północnej części gór Ural w Archangielskiej „Obłasci”, gdzie przy wycinie dziewiczej tajgi i budowie dróg przetrwał ponad rok.

Zwolniony na mocy układu polsko-sowieckiego z 30 lipca 1941 r. i tzw. „amnestii” z sierpnia 1941 r., wyruszył do formującej się w Związku Sowieckim Armii Polskiej pod dowództwem zwolnionego z więzienia gen. Władysława Andersa. Do wojska przyjęty 9 lutego 1942 r. w Jangi-Jul k/Taszkientu (Uzbekistan), gdzie wkrótce ciężko zachorował na tyfus. Po wyzdrowieniu 1 kwietnia 1942 r. ewakuował się z wojskiem do Iranu i dalej przez Irak, Transjordanię do Palestyny, był kierownicą przy sztabie gen. Władysława Andersa z przydziałem do plutonu technicznego jako instruktor nauki jazdy. Od 1943 r. w 2 Korpusie Polskim jako kierownik dowódcy 11 Batalionu Łączności. Brał udział w Kampanii Włoskiej w latach 1944-1945 m. in. podczas walk o Monte Cassino, Ankonę i Bolonię. Po zakończeniu działań wojennych, w czasie okupacji Włoch poślubił w Loreto we wrześniu 1945 r. swoją pierwszą żonę Krystynę (również żołnierza 2 Korpusu Polskiego).

Po przetransportowaniu 2 Korpusu Polskiego do Anglii w 1946 r. służył w nim aż do rozwiązania tej formacji w 1947 roku. Następnie w Polskim Korpusie Przysposobienia i Rozmieszczenia (PKPR). Z wojska zdemobilizowany 31 stycznia 1949 r. w randze plutonowego. Posiadał następujące odznaczenia wojskowe: polskie (*Brązowy Krzyż Zasługi, Medal Wojska Polskiego /dwukrotnie/, Krzyż Monte Cassino, Medal Łączności*) i brytyjskie (*1939-1945 Star, Italy Star, War Medal*).

Po zdemobilizowaniu z wojska w 1949 roku, z żoną i córką (ur. w 1947) wyemigrowali do Argentyny. Zamieszkali i pracowali w Buenos Aires, udzielając się również w życiu miejscowej Polonii, np. w Związku Polaków w Argentynie i w Stowarzyszeniu Polskich Kombatantów. Po 13 latach, z powodu niestabilności polityczno-gospodarczej Argentyny, postanowili wyemigrować do Stanów Zjednoczonych. 27 grudnia 1962 r. wylądowali całą rodziną w Miami na Florydzie, gdzie osiedli na stałe. Edmund trudnił się wyrobem narzędzi i farb malarskich, zanim po 38 latach przeszedł na emeryturę. Oboje z żoną aktywnie włączyli się

w życie miejscowej Polonii, należeli m. in. do oddziału Kongresu Polonii Amerykańskiej i koła Stowarzyszenia Polskich Kombatanów. Edmund Gonsławski w 1965 roku założył Koło Młodzieży i Tańców Narodowych, które przez 5 lat występowało na polonijnych uroczystościach. Również przez 5 lat pracował w Radiu Polskim w Miami. W 1974 roku wstąpił w szeregi miejscowej Placówki 206 SWAP. Za działalność organizacyjną w SWAP odznaczony został *Mieczami Hallerowskimi*, *Krzyżem Zasługi SWAP* i *Medalem 50-lecia SWAP*.

17 maja 1984 roku, w 40. rocznicę Bitwy o Monte Cassino, uczestniczył w specjalnej audyencji dla weteranów w Watykanie z udziałem papieża Jana Pawła II. W 1999 roku został członkiem Związku Sybiraków na Florydzie.

Przez władze III RP odznaczony został medalem „Za udział w wojnie obronnej Polski 1939”, „Krzyżem Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie” oraz „Krzyżem Zesłańców Sybiru”.

Prywatnie uwielbiał z wnukami łowić ryby, gotować i spędzać czas z powiększającą się rodziną. W 2000 roku zmarła jego ukochana żona Krystyna, co spowodowało, że przez rok całkowicie wyizolował się z życia społecznego. Ze stanu depresji pomogła mu się wydobyć rodzina i przypadkowo poznana rodaczka z Polski, którą poślubił w listopadzie 2001 r. Okazała się wierną towarzyszką życia i przy jej troskliwej pomocy spędził ostatnie 20 lat swojej jak to określał „złotej starości”.

Śp. Edmund Gonsławski pozostawił w smutku drugą żonę Alicję, córkę Ewę Kwaśnik, wnuków Andre i Eddie Kwaśników z żonami Danielle i Jeannine oraz czworo prawnuków: Alexis, Dylan, Adryanna i Krystina.

Prochy śp. Edmunda Gonsławskiego zgodnie z jego życzeniem spoczęły na Cmentarzu Weterańskim w Amerykańskiej Częstochowie, Doylestown, PA.

Cześć Jego pamięci!

Opracował: Teofil Lachowicz